

Jakub Szczepański
ul.

Płock, 30 sierpnia 2012 r.

**Prezes Sądu Okręgowego w Gorzowie
Wielkopolskim
66-400 Gorzów Wielkopolski
ul. Mieszka I 33**

**ODWOŁANIE
od decyzji Prezesa Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 29 sierpnia 2012 r.,
znak: A-0138-103/12**

Niniejszym wnoszę odwołanie od decyzji Prezesa Sądu Rejonowego w Słubicach z dnia 29 sierpnia 2012 r., znak: A-0138-103/12, odmawiającej udostępnienia mi informacji publicznej.

Zaskarżonej decyzji zarzucam obrazę:

- 1) art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP oraz art. 1 ust. 1 i 2, art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy o dostępie do informacji publicznej, a polegającą na nieudostępnieniu informacji publicznej;
- 2) art. 61 ust. 3 Konstytucji RP a polegającą na ograniczeniu dostępu do informacji, mimo że, brak jest w niniejszej sprawie konieczności ochrony wolności i praw innych osób i podmiotów gospodarczych oraz ochrony porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa;
- 3) art. 156 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w., a polegającą na jego zastosowaniu, chociaż podmiotowo, jak i przedmiotowo, przepis ten nie ma zastosowania w niniejszej sprawie.

W związku z powyższym, wnoszę o uchylenie zaskarżonej decyzji i przekazanie sprawy organowi I instancji do ponownego rozpatrzenia.

Uzasadnienie

W dniu 20 sierpnia 2012 r., powołując się na art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP oraz art. 1, art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a i art. 10 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej, wniosłem do Prezesa Sądu Rejonowego w Słubicach o udostępnienie zanonimizowanej kopii przekazanych do Sądu w dniu 16 sierpnia 2012 r. przez Komisariat Policji w Kostrzynie nad Odrą akt sprawy o sygn. RSOW-211/12/Dp. Na podstawie art. 14 ust. 1 ustawy prosiłem o przesłanie akt w postaci plików graficznych na adres poczty elektronicznej.

Decyzją z dnia 29 sierpnia 2012 r., znak: A-0138-103/12, Prezes Sądu Rejonowego w Słubicach, odmówił udostępnienia informacji publicznej w postaci zanonimizowanej kopii akt sprawy II W 903/12 toczącej się przed Sądem Rejonowym w Słubicach. W uzasadnieniu organ wskazał, że żądana przeze mnie informacja nie mieści się w zakresie art. 6 ustawy o dostępie do informacji publicznej. Ponadto organ wskazał, że udostępnienie akt może nastąpić tylko w trybie art. 38 § 1 k.p.w. w zw. z art. 156 k.p.k., a przepisy te w jego ocenie, nie dają podstaw do udostępnienia podmiotom nie wymienionym w tych przepisach.

Zaskarżona decyzja nie znajduje oparcia w prawie i podlega uchyleniu.

W pierwszej kolejności rozważyć należy, czy akta sądowe sprawy o wykroczenie stanowią informację publiczną w rozumieniu art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP. W ustępie 1. ustrojodawca postanowił, że obywatel ma prawo do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne; prawo to obejmuje również uzyskiwanie informacji o działalności organów samorządu gospodarczego i

zawodowego, a także innych osób oraz jednostek organizacyjnych w zakresie, w jakim wykonują one zadania władzy publicznej i gospodarują mieniem komunalnym lub majątkiem Skarbu Państwa. Z kolei ust. 2 stanowi, że prawo do uzyskiwania informacji obejmuje dostęp do dokumentów oraz wstęp na posiedzenia kolegiałnych organów władzy publicznej pochodzących z powszechnych wyborów, z możliwością rejestracji dźwięku lub obrazu. Przy uwzględnieniu art. 8 ust. 2 Konstytucji, powyższe przepisy stosuje się bezpośrednio, a wykładnia jakichkolwiek przepisów ustawowych musi mieć miejsce z uwzględnieniem regulacji ustawy zasadniczej i nie może być zawężająca. Już na gruncie art. 61 ust. 2 Konstytucji wyrażono uprawnienie do żądania dostępu do dokumentów, a te niewątpliwie tworzą akta sprawy sądowej.

Z kolei art. 1 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej stanowi, że każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną w rozumieniu ustawy i podlega udostępnieniu i ponownemu wykorzystywaniu na zasadach i w trybie określonych w ustawie. Choć brak jest definicji pojęcia „sprawa publiczna”, to trafnie tę kwestię rozstrzygnął H. Izdebski wskazując, że należy przez to rozumieć każdy przejaw aktywności władzy publicznej (H. Izdebski, Samorząd terytorialny. Podstawy ustroju i działalności, Warszawa 2004, s. 209-210).

Natomiast w bogatym orzecznictwie sądów administracyjnych przyjmuje się, że informacją publiczną będzie każda wiadomość wytworzona lub odnoszona do władz publicznych, a także wytworzona lub odnoszona do innych podmiotów wykonujących funkcje publiczne w zakresie wykonywania przez nie zadań władzy publicznej i gospodarowania mieniem komunalnym lub mieniem Skarbu Państwa (wyrok WSA w Warszawie z dnia 3 lutego 2010 r., II SAB/Wa 141/09; wyrok WSA w Poznaniu z 31 maja 2011 r., II SAB/Wa 25/11; wyrok WSA w Gdańsku z dnia 1 sierpnia 2012 r., II SAB/Gd 42/12; wyrok WSA w Warszawie z dnia 14 sierpnia 2012 r., II SAB/Wa 143/12).

Akta sprawy sądowej tworzą ponadto dokumenty urzędowe w rozumieniu art. 6 ust. 2 ustawy, tj. oświadczenia woli lub wiedzy, utrwalona i podpisana w dowolnej formie przez funkcjonariusza publicznego w rozumieniu przepisów Kodeksu karnego, w ramach jego kompetencji, skierowana do innego podmiotu lub złożona do akt sprawy. Te zaś *expressis verbis* są wymienione jako informacja podlegająca udostępnieniu (art. 6 ust. 1 pkt 4 lit. a).

Biorąc zatem pod uwagę powyższe stwierdzić należy z całą stanowczością, że każde akta sprawy sądowej stanowią informację publiczną w rozumieniu art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP oraz w rozumieniu ustawy o dostępie do informacji publicznej.

W tym miejscu zwrócić trzeba uwagę, że ograniczenie prawa, o którym mowa w art. 61 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, może nastąpić wyłącznie we względu na określone w ustawach ochronę wolności i praw innych osób i podmiotów gospodarczych oraz ochronę porządku publicznego, bezpieczeństwa lub ważnego interesu gospodarczego państwa (art. 61 ust. 3 Konstytucji). Wysnuć można zatem wniosek, że udostępnieniu podlega wszystko, co jest informacją publiczną, chyba że, ustawa ograniczy dostęp do tej informacji.

Zdaniem Prezesa Sądu Rejonowego o możliwości udostępnienia żądanej informacji rozstrzyga art. 38 § 1 k.p.w. w zw. z art. 156 k.p.k. Te zaś – jak trafnie wskazuje organ – nie przewidują udostępnienia „osobie trzeciej” zanonimizowanych kopii w formie plików graficznych i przesłanie ich na adres poczty elektronicznej.

Dalsze rozważania należy rozpocząć od wskazania wzajemnej relacji ustawy o dostępie do informacji publicznej do k.p.w. a także do k.p.k. (choć dotyczy to każdej procedury). W art. 1 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej postanowiono, że przepisy ustawy nie naruszają przepisów innych ustaw określających odmienne zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi. W świetle tej normy ustawę o dostępie do informacji publicznej stosuje się wówczas, kiedy żadna regulacja szczególna nie umożliwia dostępu do informacji. Zatem rozważyć należy, czy k.p.w. umożliwia mi w sposób

żądany we wniosku zapoznanie się z aktami sprawy o wykroczenie. W tym względzie ustawodawca nie uregulował samodzielnie dostępu do akt i odwołał się w do regulacji art. 156 § 1-4 k.p.k.

Zgodnie z § 1 tegoż artykułu, stronom, podmiotowi określonymu w art. 416, obrońcom, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym udostępnia się akta sprawy sądowej i daje możliwość sporządzenia z nich odpisów; za zgodą prezesa sądu akta te mogą być udostępnione również innym osobom. Zdanie pierwsze z całą pewnością, ze względu na zakres podmiotowy, nie będzie miał zastosowania w niniejszej sprawie, nie jestem bowiem stroną, podmiotem z art. 416, obrońcą, pełnomocnikiem, ani przedstawicielem ustawowym. Odnośnie natomiast zdania drugiego, to reguluje on wyłącznie udostępnienie całości akt w siedzibie sądu, niezależnie od tego, czy znajdują się w nich także dokumenty nie stanowiące informacji publicznej, jak np. wnioski stron czy też dane osobowe, które niewątpliwie nie są informacją publiczną. Jeśli zatem domagałbym się zapoznania z aktami na miejscu, to tylko wówczas byłbym zobowiązany wystosować odpowiedni wniosek do prezesa sądu. Wówczas uzyskałbym dostęp do całości akt, a zatem dokumentów urzędowych (które stanowią informację publiczną) oraz dokumentów nie stanowiących informacji publicznej oraz danych osobowych. Mój wniosek natomiast obejmuje tylko informację publiczną zanonimizowaną, bo tylko do informacji publicznej upoważnia ustrojodawca. Zatem w niniejszej sprawie § 1 nie będzie miał zastosowania.

W dalszej kolejności odnieść się należy do treści § 2 art. 156 k.p.k., wmyśl którego, na wniosek oskarżonego lub jego obrońcy wydaje się odpłatnie kserokopie dokumentów z akt sprawy; kserokopie takie można wydać odpłatnie, na wniosek, również innym stronom, podmiotowi określonymu w art. 416, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym. Również w tym przypadku zakres podmiotowy przepisu nie umożliwia dostępu do akt „osobie trzeciej”.

Co się zaś tyczy natomiast § 3 art. 156 k.p.k., o ile podmiotowo mógłby ten przepis obejmować mój wniosek, to przedmiotowo dotyczy on wyłącznie wydania uwierzytelnionych odpisów z akt sprawy. Ja natomiast domagam się wydania tylko kopii, a więc niewierzytelnionych odpisów. Oznacza to, że również i ten przepis nie będzie miał w niniejszej sprawie zastosowania.

Wreszcie § 4 art. 156 k.p.k. dotyczy przypadków przeglądania akt, sporządzania odpisów i kserokopii z akt objętych gryfem „tajne” lub „ściśle tajne”. Przepis ten natomiast w ogóle nie dotyczy żądanych akt.

Podsumowując uwagi dotyczące art. 156 § 1-4 k.p.k. brak jest podstaw prawnych do wydania kopii akt w formie plików graficznych i przesłanie ich na adres poczty elektronicznej. Z tego też względu – przy uwzględnieniu przywołanego art. 1 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej – o dopuszczalności zapoznania się w żądany sposób z aktami decyduje Konstytucja RP oraz ustawa o dostępie do informacji publicznej.

Z powyższych względów decyzja Prezesa Sądu Rejonowego w Słubicach odmawiająca informacji publicznej jest niezgodna z prawem i należy ją uchylić.

Oświadczenia:

Korespondencję w tej sprawie proszę kierować do mnie za pomocą środków komunikacji elektronicznej zgodnie z art. 39' ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.).